

ham besvangrede Kvinde paa en Tid, da hun trængte til Hjælp og Støtte, og hun derefter, antagelig som Følge af sin fortvivlede og forladte Stilling, forser sig imod de anførte §§ eller dræber sig selv med sit Foster eller Barn. Saa ansvarsfølende have de »lovgivende Mænd« i Norge dog været, de har husket at faa saadan en § med ind i Lovene, hvorved Manden i saadant Tilfælde straffes som meddelagtig i Forbrydelsen, og det kunde vel ogsaa nu opnaas herhjemme, endogsaa inden Straffelovens Revision.

Jeg skal her nævne en anden Lov, ogsaa skrevet af Mænd mod Kvinder, som sikkert i mange Tilfælde bidrager sit til, at den unge vordende Moder hjælpeløs, erhversløs og forladt forledes til at tage sin forbryderiske Beslutning, det er den berygtede Klasselov — Tyende-loven, der i sin § 41 Nr. 13 bestemmer, at Husbonden strax, uden Varsel, kan bortvise af Tjenesten et ugift Fruentimmer, — det grimme tyske Ord bruger Lovsproget, — der befindes frugtsommeligt. Der findes vel nok Husbond og Madmoder, der benytter sig af Lovbestemmelsen uden at tænke paa, hvad Følgen kan blive, der i Stedet for at yde Raad og Vejledning kun har haarde Ord til „den faldne“, som det hedder. Der findes saadanne, ligesom der findes Forældre, der forskyde deres eget Barn og eget Barnebarn og bringer dem i Ulykke, — større Ulykke end den foreliggende.

Jeg har nu kortelig vist, hvordan Lovgivningen er paa det her berørte Omraade og ogsaa vist en Del af dens Lakuner og berørt, hvorledes en Forening kunde virke for at faa bedre Forhold, og derved virke hen til, at ugifte Kvinder ikke, som nu, i saa stort et Antal forspilde deres Liv ved at overtræde de ovennævnte Straffeparagrafer; meget andet kunde en saadan Forening udvirke i samme Retning ved at give Raad og moralsk Støtte, ved naar Pengemidler vare tilstede, at støtte dem pekuniært før og efter Fødselen, skabe Føde-, Rekonvalescent- og Børnehjem o. s. v., opsøge Børnefædre, skaffe juridisk Bistand, skaffe lette Pladser før og efter Nedkomsten m. m. m.

Der mangler altsaa et: »Foreningen«. Hvorfor ikke begynde med at danne denne? Jeg vil derfor slutte med en Opfordring hertil, og for at Begyndelsen kan blive gjort, vil jeg med Redaktionen's Tilladelse anmode Bladets Læsere og Forfattere af tidligere Artikler om at indsende til mig under Adressen: Fiolstræde 13, Tilbud om at være med til at danne en saadan Forening, og naar et nogenlunde tilstrækkeligt Antal Tilbud ere indkomne, vil jeg sende Anmodning om en Sammenkomst, hvorefter almindelig Indbydelse kunde udgaa; jeg forventer, at Læserne ville formaa Paarørende, som have Interesse for Sagen, til at følge deres Exempel. Dette er en Sag, der bør kunne samle Interesse hos et stort Antal af baade Kvinder og Mænd, men først og fremmest Kvinder og i Særdeleshed Kvindesagsforkæmperne.

Moderne Kvinder.

I vore Dage hører man ikke sjældent om Ægtefolk, der højst vil have to Børn. Det er ikke blot i Frankrig, at saadant findes, ogsaa her i Danmark faar Uviljen imod den store Børneflokk mere og mere Indpas. Det er vel nok en Reaktion mod den gamle Betragtning, at Børnene sendtes fra Himlen og tit saa rigeligt, at den stakkels Moder næsten søgnede under al den Velsigelse. Man glemmer, hvilken Rigdom det ofte var for Forældrene, og hvor godt det var for Børnene, hvor Søkendeflokken var stor; eller hvor Hjemmet hurtigt blev trist og barnetomt, hvor Antallet kun var de moderne to. Det er ikke alene fra Bylægerne man hører om Kvinders Uvilje imod at faa mange Børn, nej, Bevægelsen er som almindelig udbredt, at man kan finde unge Piger, være generte ved at fortælle, at de har syv otte Søkende. Mødre med mange Smaabørn maa tit døje Skuldertræk og Beklagelser, ja, undertiden endog Forsikringer fra deres gifte Veninder om, at saa tosset agter de ikke at bære sig ad, de skal vide at sikre sikre sig. De taler spottende om Fødemaskiner og Malkekøer.

At saadan Tal er raa og blotter en stor Egoisme, kan man let blive enige om. Men nu kommer det farlige, nemlig at denne usminkede Egoisme laaner en Berettigelse gennem den moderne Kvindebevægelse. Det er ikke længer den egenkærlige Kvinde, som ikke vil have med alt det Børneværl at gøre, nej, det forvandles til at være den selvstændige Kvinde, der i sin Bestræbelse for at opfylde de samme Pligter, som hviler paa Manden, ikke faar